

BIZTOSITÁSI SZEMLE.

Külföldi életbiztosító-intézetek állami felügyelete Belgiumban. Hasonlóképen, mint Poroszországban és Franciaországban, azonkép óhajtanak most Belgiumban is nagyobb gondot fordítani a külföldi életbiztosító intézetek üzleti kezelésére. És figyelemre méltó, hogy a belgák által kezdeményezett mozgalomnak ama leghatározottabb színezete van, mintha azon visszásságok, a melyek az utóbbi idők folyamán néhány külföldi életbiztosító intézet üzletvezetéséről és vagyoni kezeléséről nyilvánossá lettek, igen mély nyomokat és komoly aggodalmakat hagytak a belga biztosító közönségben, és vannak, a kikben a leghatározottabban támadt félelem az iránt, hogy a biztosítást megállapító szerződések minden pontját majdan nem is fogják a biztosító intézetek beváltani. Az aggodalmaskodó közönségnek egyik leghatalmasabb szószólója az antwerpeni kereskedelmi kamara; a belga kereskedelmi világnak e legkiválóbb testülete, a külföldi életbiztosító társaságok állami felügyelete tárgyában, a legutóbbi jelentésében a következőket mondja: „Kívánatos volna, hogy a törvényhozók végre is gondoskodnának hathatós intézményről, a mi gátat vetve annak, hogy bizonyos biztosító intézetek, névszerint külföldi életbiztosítók, magukhoz vonzzák a közönség megtakarított filléreit és hazánkban üzleteket kötnek, anélkül, hogy más biztosítékot nyújtanának, mint többé-kevésbé hamis mérlegek és nagyszavu prospektusok közzétételét. A leghatározottabb haszonnal járna, ha a törvény ezen társulatokat, — tekintettel a biztosítási szerződések hosszú tartamára — arra köteleznél, hogy óvadékokat adjanak és a kormány elé évenként kimerítő jelentést terjeszzenek üzleti forgalmukról és tartalékaik állapotáról.“

*

Az amerikai életbiztosító-társaságok kamatlába. Az amerikai biztosító intézetek képviselőinek szövetkezete 1891-ben köriratot intézett a különböző társaságok tisztviselőihez, a mely köriratban az iránt intézett a czimzettekhez kérdést, vajjon tanácsos volna-e 4⁰/₀-ot számítani a díjak és tartalékok számitásánál, avagy ajánlatos-e a kamatlábat 3¹/₂⁰/₀-ra, illetőleg 3⁰/₀-ra leszállítani? — E köriratra 31 válasz érkezett, a melyeket a szövetkezet ez idei közgyűlése tárgyalta. A válaszok egytől-egyig kiváló szakférfiak tollából kerültek ki és ennyiben is figyelemre méltók. Huszonegyen, a szóban forgó iratok szerzői közül a jelenleg fennálló normativum fenntartását tartják szükségesnek, tizen ellenben azt a nézetet vallják, hogy a kamatláb leszállításának ideje elérkezett; azaz 21 életbiztosítási tisztviselő azt hiszi, hogy a kamatláb még egy darab ideig megmarad a mai magaslaton, tíz ellenben azt hiszi, hogy a kamatláb már a leg-

közelebbi jövőben esni fog. A huszonegy közül arra az esetre, ha a szövetkezet mégis a kamatláb leszállítást határozná el — 3⁰/₀-ot ajánlanák; a többi tizenegy a 3¹/₂⁰/₀-ot ajánlotta. Hyde, az Equitable Life Assurance Society elnöke azt javasolja, hogy a kamatlábat fokozatosan szállítsák le 3⁰/₀-ra 7 vagy 10 év alatt. Grannis, a Mutual Life alelnöke nem tartja szükségesnek a kamatláb leszállítást. Call, a New-York Life elnöke abban a nézetben van, hogy kamatlábleszállítást 3¹/₂⁰/₀-ra a kötendő üzletekre, életbe lehetne léptetni, de az erre vonatkozó törvényt, a kibocsátás után, egy évre szabad életbe léptetni.

*

Érdekes csalási kísérlet. Amerikában történt (máshol hol is történhetett volna?) a következő eset: *Radloff Vilmos*, a ki Mecklenburgban született és 28 éves, nőül vett egy ragyogó szépségű amerikai hölgyet és Seattle (Washington államban) nevű magányos farmjában telepedett meg. A menyegző után 50,000 dollár erejéig biztosította magát. A biztosító ügynöknek feltűnt ugyan a biztosítási összeg tulságos nagysága, de Radloff azt állította, hogy birtokán kívül járadékot is élvez Németországban élő családjától és az ügynök, a kinek a kapandó jelentékeny jutalék különben is inyére való volt, további ellenvetéseivel nem gyötörte a gazdagnak látszó farmert. Mikor Radloff megkapta a biztosítási kötvényt, a seattlei farmot nejeire iratta és valami Kostrach Lajos nevű fiatal osztrákot avatott be titkába. illetőleg nagy raffineriával kieszelt csalási tervébe. A folyó évi márczius hó 15-én ugyanis Radloff és barátja belopózkodtak egy temetőbe, a mely Radloff birtokának közelében volt és kiástak sírjából egy embert, a ki nem régiben halt el hátgerinczsorvadásban. Ennek az embernek, a kit Lewinnek hívtak, Radloffhoz nagyon hasonló termete volt. Kostrach segítségével Lewin kiásott tetemét Radloff elczipelte a maga ágyába, ezután egy fejszét rejtett el az ágy mögé, majd pedig egy halom forgácsot vitt a szobába, megöntözte a bútordarabokat olajjal és két élő gyertyát illesztett a forgácsok közé. Ezután San Franciscóba utazott Radloff — nejét már jóval előbb elküldötte szüleihez — Kostrach pedig High-High-ba utazott, 3 angol mértföldre Seattle-től, hogy a történendőket figyelemmel kísérhesse. Radloff háza porig égett. Midőn másnapon keresztül kutatták a hamvakat, megtalálták az elégett tetemet és a fejszét. Kostrachot nyomban el is fogták amagyanu terhe alatt, hogy Radloffot meggyilkolta és a házat felgyújtotta. hogy gyilkos tettét lehetőség szerint palástolja. A rendőrség abból indult ki, hogy Kostrach szerelmes Radloff nejebe és a férjt azért gyilkolta meg, hogy nőül vehesse majd az özvegyet. Közben Radloffné mély gyászt öltött és mindenféle híresztelte, hogy a biztosítási összeg java részét annak fogja.

adni, a ki a gyilkost elfogja. A „New-York“ már ki is utalványozta egyik bankárjánál az 50,000 dollárt az elszomorodott özvegynek; de a biztosítási ügynök gyanús szemmel nézte az egészet és e gyanu alapján Kostrauchot annyira faggatta a vizsgáló bíró, hogy az egész családi kísérletet bevallotta. Radloffné asszonyt is elfogták, de maga Radloff még nem került kézre. — Egy másik furfangos családi kísérletről a következőket közli az „Argus“: Schmit Károly nevű úriember megszöktette a berlini születésű V. R. kisasszonyt és Tirllemontban el is jegyezte magának. Egy nappal azután, hogy Tirllemontban a Hotel de Flandernben megszállottak, Schmitnek egyik barátja szegődött hozzájuk. Schmit nemsokára bekövetkezendő házasságára utalva, biztosította jegyesét az Urbainnél. Midőn Schmit jegyesének lakását berendezte, egy mozgatható kályhát is állíttatott fel abban. Nemsokára V. R. kisasszonynak születésnapját ünnepelte a vőlegény és ez alkalomból ebédet adott, a melyre barátját is meghívta. Ivás közben annyira biztatták a fiatal leányt, hogy ez hovatovább nem maradhatott a társasággal és kénytelen volt az asztaltól elválni. Bevitték hát abba a szobába, a melyben a mozgatható kályha állott és a nyílást oly módon csavarták fel, hogy abból egy bizonyos mennyiségű széngőz áramlott ki, a mely a szobában elterjedt. Másnap reggel a fiatal leányt ágyában halva találtak. Schmit a biztosítási összeg kifizetését követelte. Az Urbaine a halott boncolását sürgette, de ez nem vezetett eredményre. A társaság képviselője az elhalt vérének analizálását követelte. A vegybontást Bruylant, a löweni egyetem híres vegyésze végezte el és bebizonyította, hogy a halált szénmérgezés okozta. Schmitet elfogták és az Urbaine nem fizetett.

*

Biztosító intézet felszámolásban. A tengeri biztosítás kockázatai, úgy látszik, a legveszedelmesebben pusztítják a biztosító társulatokat. A lübecki tengeri biztosító társaság, a mely 1859-ben alakult és kezdetben a legvérmesebb reményeket keltette részvényeseiben, a m. hó 15-én tartott rendkívüli közgyűlésében elhatározta, hogy felszámol.

*

Tűzkárok Amerikában 1891-ben. A tavalyi év fölötté sok kárt hozott az Északamerikai államokra. Kivéve azon éveket, a melyekben a chicagói és a bostoni tűzek pusztítottak, még nem emlékeznek a biztosító intézetek olyan káros évre, mint az 1891-iki volt. A biztosított és tűz által elpusztult ingatlanok értékét 140 millió dollárra becsülik. Ennek tulajdonítják, hogy ez idén 19 intézet, közöttük néhány igen régi, visszavonult az üzlettől.